

[Statsministeren.]

fejlagtig opfattelse af landets økonomiske situation. Derfor vil jeg gerne understrege, at de problemer, vi har arbejdet med, først og fremmest hænger sammen med, at der har åbnet sig nye og positive perspektiver for dansk økonomi. Det er noget, som i sig selv er lovende, men den nye situation kræver, at vi tilpasser vor økonomiske politik og herunder også vor finanspolitik.

Jeg vil også gerne minde om, at vi endnu i 1971 havde et underskud på betalingsbalancen på over 3 milliarder kr., samtidig med at vi på årsbasis havde en arbejdsløshed på over 4 pct. Det mener vi i regeringen er for meget, og denne klemme er vi jo bragt ud af i 1972. Underskuddet på betalingsbalancen blev i 1972 bragt ned, så langt ned, at man ikke med rimelighed kan tale om noget akut betalingsbalanceproblem i 1972.

Samtidig er beskæftigelsen steget så meget, at ledigheden ifølge skønnene i den økonomiske oversigt nu er nede på, hvad der svarer til en årsledighed på $2\frac{1}{2}$ -3 pct. Jeg kan også oplyse, at februar-tallet for arbejdsløsheden viste den laveste arbejdsløshed siden 1910. Jeg kan også nævne, at en by som Hanstholm for ganske nylig for første gang i sin historie kunne konstatere, at man ikke havde ledig arbejdskraft.

Denne udvikling hænger i høj grad sammen med de nye og positive perspektiver, der har åbnet sig for vor økonomi. Der har i 1972 været en mærkbar konjunkturopgang på vore udenlandske markeder, og den er kommet både industrieksporten og landbrugseksporten til gode. Afsætningen er steget og dermed også eksporterhvervenes indtjening.

Men denne udvikling har også trukket bevægelser med sig i den indenlandske efterspørgsel, som kan true den videre udvikling, såfremt vi ikke i tide formår at styre denne udvikling og holde den inden for rimelige rammer. Den højere beskæftigelse og den stigende indtjening i eksporterhvervene trækker en tendens til forøgelse af forbruget med sig. Samtidig animerer den til en forøgelse af investeringerne både i landbruget og i byerhvervene. Og lægger vi hertil den stigning i boligbyggeriet, som vi har set, først og fremmest i parcelhusbyggeriet, ved vi, at vi står over for en fortsat stigende efterspørgsel.

Det er stillet over for dette behov for en stramning af finanspolitikken, at regeringen har draget nogle yderligere konklusioner, en stramning, som ikke måtte ske igennem en forhøjelse af udskrivningen af den almindelige skat på indkomst og forbrug. Vi havde allerede i efteråret givet udtryk for, at vi ikke fandt, det var rimeligt at øge skatteudskrivningen. Det var i konsekvens af denne indstilling, at vi skaffede udvej for en nedsettelse af folkepensionsbidraget på 2 pct. netop for at neutralisere en del af stigningen i de kommunale skatter. Og lad mig tilføje, at regeringen er positivt indstillet over for at skabe muligheder for efterhånden at lette beskatningen af mellemindkomster, som efterhånden er ramt ganske hårdt. Vi mener, at det solide grundlag for en sådan politik er mere langsigtet planlægning af de offentlige udgifter, en planlægning og prioritering, som må omfatte både stat, kommuner og amter.

Det var dog ikke uden betænkeligheder, vi gik til at stille forslag om nedskæringer på statens budget af det omfang, der her er tale om. Vi vidste jo, at kortsigtede besparelser har taget en betydelig plads i de senere års finanspolitik, og at vi ikke kunne gå ret meget videre ad den vej, uden at det kom til at gøre ondt. At denne vurdering var rigtig, har vi vel alle tydeligt set i de sidste par uger. Vi erkendte imidlertid nødvendigheden af at komme med forslag til betydelige nedskæringer, hvis vi skulle undgå skatteforhøjelser. Derfor indarbejdede vi i selve finanslovsforslaget nedskæringer på 1 milliard kr., som vi supplerede op, så vi, som det nu er bekendt, nåede op på en ekstra milliard kr., altså i alt 2 milliarder kr.

Når man nu bagefter ser på de forslag, der efterhånden blev fremlagt af regeringen og de 3 oppositionspartier til højre i salen, må man konstatere, at de et meget langt stykke lå tæt op ad hinanden. Hvorfor blev der så ikke tale om et egentligt forlig?

De tre partier angiver jo som en af årsagerne, at regeringens forslag ikke var vidtgående nok. Deroverfor må vi pege på, at der ikke fra de tre partiers side kom supplerende forslag, som vi fandt var rimelige eller socialt forsvarlige. Hvad var det da, man foreslog? Ja, man ville nedskære f. eks. statens bygge- og boligfond med ca. 60 mill. kr. Man ville også skære over 200 mill. kr. væk